

Posudek BP Kláry Lupoměské *Názvy hokejových klubů v České republice*

BP Kláry Lupoměské se zabývá u nás (a zjevně nejen u nás) dosud nezpracovaným tématem – názvy sportovních, konkrétně tedy hokejových klubů. Chrématonyma, kam názvy podobného typu patří, jsou vedle populárních antroponym a toponym v onomastice spíše přehlíženou skupinou, a tak se v této oblasti nabízí řada námětů na originální práce.

Struktura bakalářské práce je promyšlená a v podstatě očekávaná. Autorka v úvodu vymezuje chrématonyma, na vhodných příkladech z odborné literatury ukazuje obtíže jejich klasifikace a snaží se klubové názvy do této klasifikace včlenit. Se sekundární literaturou pracuje adekvátně a poučeně.

Trochu problematictější je část prezentující soubor zkoumaných názvů na základě soutěžní hierarchie. Toto členění by mělo větší váhu, kdyby se autorka pokusila hledat rozdílné pojmenovávací trendy mezi kluby vyšších a nižších soutěží, což se kromě malého náznaku (s. 18) neděje. Přitom se nabízí např. úvaha, že extraligové, případně i prvoligové kluby jsou mnohem více odkázány na generálního sponzora, který se pak často objevuje i v názvu (HC Škoda Plzeň, HC Verva Litvínov, HC Vítkovice Ridera, Mountfield HK apod.). Zbytečný pak je popis hracího systému Extraligy – uvedený model navíc platil pouze pro minulou sezónu, předtím byl jiný a do budoucna se uvažuje opět o jiném.

Samotná analýza sebraného vzorku je systematická a poměrně zdařilá, i když se v ní vyskytuje řada věcných chyb a nepřesností. Především je třeba korigovat několikrát opakované tvrzení, že v případě názvů jako Bílí tygři Liberec, Berani Zlín či Rytíři Kladno přejímají kluby jméno podle svého maskota. V drtivé většině případů je to samozřejmě naopak, nejprve se vytvoří jméno klubu a tomu se pak přizpůsobí logo, maskot apod. Také by mělo být více zdůrazněno, že tyto názvy vznikají nápodobou názvů týmů kanadskoamerické NHL (např. Florida Panthers, Vegas Golden Knights, San José Sharks) a objevují se až v posledních dekádách. Práce je ale pojata přísně synchronně a vývoj (či trendy vývoje) názvů klubů neřeší, i když pohled do historie často některé dnešní názvy může pomoci objasnit. Takto např. vysvětlíme dnešní název Dynamo Pardubice – klub se takto nazýval jen v 50. letech, ovšem fanoušci toto jméno vzali za své a povzbuzovali jím celé následující dekády, což objasňuje, proč se vedení klubu k tomuto – jak autorka správně naznačuje poněkud socialisticky znějícímu – názvu vrátilo (podobným případem návratu k oblíbenému jménu je i HC Kometa Brno). S dynamem ovšem bezprostředně nesouvisí jméno blanenských Dynamiters (s. 44) – to je samozřejmě od *dynamit*. Jiná historická kuriozita se skrývá ve zkratce AZ havířovského klubu. Autorka ji dešifruje jako Antonín Zátopek (s. 18), ovšem žádná historická postava tohoto jména neexistuje; ve skutečnosti je to Antonín Zápotocký a historický odkaz na název dolu, který byl součástí jména opět v 50. letech. U názvu SKP Rapid Plzeň mám silné pochybnosti o tom, že je motivován jedním z modelů aut značky Škoda – Rapid je jedním z poměrně běžných klubových názvů (srov. mj. i Rapid Vídeň), navíc zkratka SKP je podle mých zjištění spíš Sportovní klub policie než Sportovní klub Plzeň. Název Jiskra se opravdu objevuje zřejmě až po r. 1948, sotva však má něco společného s Jiskrou jako součástí dětské organizace Pionýra (s. 44). U názvů Sparta a Spartak je i přes jejich formální blízkost nutné důsledně odlišovat jejich motivaci – řecká Sparta vs. římský Spartakus. Název Slavoj pak není jen tak obyčejné mužské jméno, je to umělé jméno z padělaných Rukopisů, které se jako součást názvů klubů zřejmě prosadilo pro svoji „slovanskost“ (podobně jako Slovan či Slavia) (s. 44).

Tyto určité věcné omyly a nepřesnosti dojem z práce poněkud kazí, jsou ale zřejmě nutnou daní za průkopnickou práci na neprobádaném a dosti specifickém poli, na niž mohou budoucí kolegové navázat.

Po formální stránce není v textu příliš mnoho výraznějších nedostatků, vedle některých interpunkčních nedůsledností je křiklavou pravopisnou chybou *železářny byli založeny* (s. 39), na s. 10 je chyba v přepisu názvu ruského článku (*imani*), v závěru se z nepozornosti objevuje pár kontaminací při tvoření slovesných tvarů (*i proto by není*, s. 48, *jsem kontaktovat*, s. 50).

Práce Kláry Lupoměské splňuje nároky kladené na práce tohoto druhu, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

Doc. PhDr. Jiří Rejzek, Ph.D.